

Sygn. akt VIII Ua 2/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia SO Dorota Stańczyk

Sędziowie SO Zofia Kubalska (spr.)

SO Barbara Kotowska

Protokolant – sekretarz sądowy Ewelina Parol

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2016 roku w Lublinie

sprawy J. W.

przeciwko(...)w L.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 września 2015 roku sygn. akt VII U 683/13

I oddała apelację;

II przyznaje adwokat A. B. od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Lublinie) kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) powiększoną o podatek od towarów i usług (...) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Barbara Kotowska SSO Dorota Stańczyk SSO Zofia Kubalska

Sygn. akt VIII Ua 2/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 września 2015r. wydanym w sprawie VII U 683/13 z odwołania J. W. przeciwko (...)w L., w sprawie o ustalenie stopnia niepełnosprawności Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie oddalił odwołanie, nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa oraz przyznał i wypłacił adwokat A. B. z sum budżetowych Skarbu Państwa kwotę 73,80 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (wyrok k. 238 a.s.).

Sąd Rejonowy ustalił, że J. W. w październiku 2004 roku doznał(...) zaś styczniu 2005 roku (...)po każdym z tych urazów był leczony operacyjnie. Po rehabilitacji 31 czerwca 2007 roku leczenie wnioskodawcy zostało zakończone. Obecnie odczuwa on pobołowanie kolana (...)

Od 2011 roku J. W. (...) W 2014 roku był operowany z powodu(...) Po leczeniu operacyjnym ustąpiło(...)

Orzeczeniem (...) do (...)w C. z dnia 9 maja 2013 roku ((...). (...). (...)- (...)) odmówiono wnioskodawcy wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. Podniesiono wówczas, że na podstawie orzeczenia Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 3 sierpnia 2010 roku J. W. został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe,

zaś to orzeczenie nie utraciło ważności. Pomimo to, w dniu 24 października 2012 roku skarżący złożył ponowny wniosek o ustalenie stopnia niepełnosprawności. Sąd Rejonowy wskazał, że załączona do wniosku dokumentacja, jak i bezpośrednie badanie lekarskie nie wykazało pogorszenia stanu zdrowia w stosunku do tego, który był podstawą do ustalenia lekkiego stopnia niepełnosprawności. J. W. jest osobą o naruszonej sprawności organizmu powodującej w istotny sposób obniżenie zdolności do wykonywania pracy, które jednak daje się zrekompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne i środki techniczne.

Sąd Rejonowy wskazał, że w dniu 14 maja 2013 roku J. W. wniósł odwołanie od powyższego orzeczenia i w wyniku jego rozpoznania (...) w L. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Rozpoznając sprawę w I instancji, Sąd Rejonowy, postanowieniem z dnia 20 stycznia 2014 roku dopuścił dowód z opinii biegłego neurologa i ortopedy celem ustalenia czy fizyczny stan zdrowia skarżącego uzasadnia uznanie go za osobę niepełnosprawną, a jeżeli tak, to od kiedy, dlaczego, w jakim stopniu (lekkim, umiarkowanym czy też znacznym) i jak długo niepełnosprawność ta będzie trwała. Nadto Sąd Rejonowy zlecił biegłym oznaczenie symbolu niepełnosprawności, w szczególności wskazanie, czy ze względu na naruszenie sprawności organizmu wnioskodawca jest osobą niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej, wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Powołany biegły ortopeda – traumatolog rozpoznał u J. W. (...) Biegły podał, że opiniowany wymaga okresowego leczenia łagodzącego objawy schorzeń, zaś fakt zakwalifikowania go do leczenia operacyjnego nie ma wpływu na określenie stopnia niepełnosprawności, bowiem leczenie operacyjne jest następstwem rozpoznania w badaniu (...) (...) Zaznaczył także, iż leczenie operacyjne jest jednym ze sposobów leczenia(...)

Biegły neurolog rozpoznał u odwołującego się (...) oraz zaznaczył w opinii, że dokumentacja medyczna badanego wskazuje na przebyte już leczenie farmakologiczne rwy kulszowej lewostronnej.

Obaj opiniujący biegli podkreślili, iż dokumentacja medyczna, przeprowadzona diagnostyka i badania dają podstawy do orzeczenia u J. W. lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe, zarówno z przyczyn neurologicznych, jak i ortopedycznych. Przyczynę uznania wskazanego stopnia niepełnosprawności stanowią schorzenia(...). Biegli wskazali także na brak podstaw do uznania zdolności do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej wnioskodawcy, bowiem nie wymaga on czasowej ani częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, a istniejące ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dają się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze, środki techniczne lub leczenie farmakologiczne.

W związku z zastrzeżeniami pełnomocnika wnioskodawcy do powyższej opinii Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii uzupełniającej. Jednakże biegli w opinii uzupełniającej z dnia 9 czerwca 2015r. w całości podtrzymali wnioski z opinii głównej. Podkreślili, że rozpoznali u opiniowanego (...) co dawało podstawy do orzeczenia lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe.

Wskazali, iż (...) leczone było operacyjne, a następnie długotrwale rehabilitowane, po czym wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy. Dodatkowo, naturalne procesy naprawcze odtworzyły wydolny aparat wyprostny(...) Przebyte leczenie operacyjne (...) Biegli zaznaczyli jednak, że stan (...) wskazuje na przeciwwskazania do wykonywania ciężkich prac fizycznych zwłaszcza z pochylaniem i ruchami skrętnymi tułowia. Kliniczne badanie neurologiczne nie wykazuje objawów ogniskowego uszkodzenia (...), zaś w badaniu części obwodowej układu nerwowego nie stwierdzono aktywnych objawów (...) Obecnie występuje (...)

W konkluzji opinii biegli wskazali, iż przebyte leczenie operacyjne(...) ograniczają możliwość wnioskodawcy wykonywania ciężkich prac fizycznych, skutkując orzeczeniem lekkiego stopnia niepełnosprawności, jednakże brak podstaw do uznania zdolności do pracy w warunkach pracy chronionej, a stopień upośledzenia funkcjonowania skarżącego w zakresie(...) nie powoduje ograniczeń lub konieczności pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych.

Sąd Rejonowy wskazał, że pełnomocnik skarżącego zgłosił zarzuty do wskazanej opinii i wnioskował o dopuszczenie przez Sąd dowodu z opinii innych biegłych z zakresu ortopedii i neurologii, jednakże wniosek dowodowy został wówczas oddalony postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 7 września 2015r. Nie zgłoszono wówczas zastrzeżeń do protokołu.

Sąd I instancji stwierdził, że wywołane w procesie opinie biegłych z zakresu neurologii i ortopedii wskazywały na takie same wnioski. J. W. jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim, a orzeczony stopień ma charakter trwały. W ocenie Sądu Rejonowego biegli poprzedzili wydanie opinii dogłębnym i rzetelnym zapoznaniem się z aktami sprawy, całością dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia wnioskodawcy i przebadaniem skarżącego. Sąd I instancji ocenił opinię sporządzoną na potrzeby przedmiotowej sprawy jako jasną i stanowczą, dającą wystarczające podstawy do wyrokowania w niniejszej sprawie; z tego względu nie zachodziła potrzeba uzupełniania materiału dowodowego o kolejną opinię. Sąd Rejonowy stwierdził, że opinie, zarówno główna jak i uzupełniająca zostały sporządzone przez specjalistów w swojej dziedzinie, dysponujących wysokim poziomem wiedzy medycznej i doświadczeniem zawodowym, w oparciu o aktualną wiedzę, a przedstawione opiniach wnioski zostały poparte odpowiednimi argumentami.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że specyfika dowodu z opinii biegłego polega na tym, iż wypowiedzi biegłych oparte są na wiedzy specjalistycznej z określonej dziedziny. Kontrola opinii może być więc dokonywana jedynie z punktu widzenia ich kompletności, zgodności z zasadami logiki oraz adekwatności co do faktów ustalonych na podstawie innych dowodów. Dowód z opinii biegłego, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie sądu z zastosowaniem art. 233 § 1 według właściwych dla przedmiotu opinii kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00). Opinie biegłych sądowych sporządzone w niniejszej sprawie były logiczne, spójne, rzetelne i nie budziły żadnych zastrzeżeń natury merytorycznej. Brak było zatem podstaw do kwestionowania czy podważania wniosków przedstawionych w opiniach.

Powołując się na treść przepisu art. 2 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych Sąd ten wskazał, że niepełnosprawność oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Niepełnosprawność zdefiniowana została jako spowodowana naruszeniem sprawności organizmu niezdolność do wypełniania ról społecznych. Skutkiem niezdolności do wypełniania ról społecznych może być, ale nie musi, niezdolność do pracy. Niepełnosprawność, jako niemożność wypełniania ról społecznych, może bowiem również powodować obniżenie zdolności do wykonywania pracy, ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (art. 4 ust. 3 ustawy), zdolność do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub konieczność korzystania z czasowej lub częściowej pomocy innych osób, w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy), bądź zdolność do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i konieczność, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1 ustawy). Innymi słowy niepełnosprawność oznacza nie tylko naruszenie sprawności organizmu, ale również utrudnienie, ograniczenie bądź niemożność wypełniania ról społecznych jako elementu uczestnictwa w życiu społecznym (tak też wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 386/02 i z dnia 17 lutego 2009 r., I UK 233/08).

Sąd Rejonowy stwierdził, że w myśl art. 4 ust. 1-4 wskazanej ustawy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza zaś naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Sąd I instancji stwierdził, że w przedmiotowej sprawie spornym między stronami było utrzymanie przez pozwanego organu orzeczenia (...) do (...) w C. z dnia 9 maja 2013 roku, w którym odmówiono J. W. ponownego wydania orzeczenia ustalającego stopień niepełnosprawności. Sąd ten wskazał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, że J. W. jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim, na trwałe, sprawność jego organizmu jest naruszona w porównaniu z osobami z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, jednakże nie wymaga on częściowej pomocy innych osób w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych i pełnieniu ról społecznych brak jest niezdolności do pracy czy konieczności pracy jedynie w warunkach pracy chronionej. Schorzenia ortopedyczne i neurologiczne, sprowadzające lekki stopień niepełnosprawności, nie sprowadzają umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Nie są na tyle zaawansowane, żeby wnioskodawca wymagał częściowej pomocy innych osób w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych i pełnieniu ról społecznych, czy też powodował konieczność pracy jedynie w warunkach pracy chronionej, czy też niezdolność do pracy.

W związku z tym, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Rejonowy oddalił odwołanie. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie § 19 i 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (uzasadnienie k. 261-264v a.s.).

Apelację od wskazanego rozstrzygnięcia złożył pełnomocnik wnioskodawcy, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest naruszenie przepisu art. 227 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. poprzez:

- oddalenie wniosków zawartych w piśmie z dnia 24 sierpnia 2015r., zawierającym ustosunkowanie się do opinii biegłych - o wywołanie opinii innych biegłych z zakresu ortopedii i neurologii zgłoszonych przez wnioskodawcę,

- przeprowadzenie przez lekarzy wydających opinie aktualnych badań wnioskodawcy ze wskazaniem w opinii jakie badania zostały przeprowadzone, jaki jest ich wynik i w jaki sposób odnoszą się one do ustalenia stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy, a ponadto wskazanie czy i w jakim stopniu stwierdzone schorzenie mają wpływ na życie codzienne osoby badanej, jak i na jej zdolność do pracy, czy przy stwierdzonych schorzeniach dana osoba jest w stanie samodzielnie wykonywać pracę zawodową, czy są jakieś przeciwwskazania co do rodzaju lub charakteru pracy,

- wykonanie aktualnego badania RTG wraz z opisem.

Autor apelacji wskazał, że powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem doprowadziło do wydania orzeczenia o oddaleniu odwołania, w sytuacji gdy Sąd orzekający w I instancji negatywnymi postanowieniami dowodowymi uniemożliwił stronie powodowej udowodnienie dochodzonego roszczenia o ustalenie stopnia niepełnosprawności.

Ustanowiony z urzędu pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku z dnia 14 września 2015r. w całości, na podstawie art. 386 § 4 kpc i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Lublin – Zachód w Lublinie w innym składzie, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie odwołania wniesionego w sprawie (apelacja k. 270-273 a.s.).

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik wnioskodawcy popierał apelację odnośnie zaskarżenia punktu pierwszego wyroku Sądu Rejonowego (protokół rozprawy k. 328v a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie jest zatem konieczne ich ponowne przytaczanie. Jak

bowiem stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 maja 2007 roku (V CSK 37/07, Lex nr 442585), surowsze wymagania odnośnie oceny zgromadzonego materiału i czynienia ustaleń na potrzeby wydania orzeczenia ciąży na Sądzie odwoławczym wówczas, gdy odmiennie ustala on stan faktyczny w sprawie niż to uczynił Sąd I instancji. Inaczej jest natomiast wtedy, gdy orzeczenie wydane na skutek apelacji zmierza do jej oddalenia, a tym samym utrzymuje w mocy ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji. W takim bowiem przypadku, jakkolwiek wyrok Sądu odwoławczego powinien opierać się na jego własnych i samoistnych ustaleniach, za wystarczające można uznać stwierdzenie, że przyjmuje on ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji, jako własne.

Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe w sprawie i niezasadnymi pozostają zarzuty strony apelującej naruszenia przepisów postępowania. Autor apelacji zarzucił naruszenie przepisów art. 227 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c.

Wskazać należy, iż z treści art. 227 k.p.c. wynika, iż przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Natomiast przepis art. 278 § 1 k.p.c. stanowi, iż w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych Sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

W doktrynie i orzecznictwie występuje pogląd, iż przepis art. 227 k.p.c. nie może być przedmiotem naruszenia Sądu, gdyż nie jest on źródłem obowiązków ani uprawnień jurysdykcyjnych, a jedynie określa wolę ustawodawcy ograniczenia kręgu faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2010 r., II CSK 357/09, Legalis).

Wskazać należy, iż przepis art. 227 k.p.c. ma zastosowanie przed podjęciem przez Sąd rozstrzygnięć dowodowych i uprawnia go do selekcji zgłoszonych dowodów, jako skutku przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. W związku z tym należy przyjąć, iż bezpośrednie naruszenie tego przepisu przez Sąd orzekający nastąpi tylko w sytuacji wykazania, że Sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy. Z kolei pośrednie naruszenie przepisu art. 227 k.p.c. wystąpi wówczas, gdy Sąd odmówi przeprowadzenia dowodu z uwagi na powołanie go do udowodnienia okoliczności niemających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sytuacji, zaś ocena ta będzie błędna (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2015r., II CSK 597/14). W przedmiotowej sprawie ani jedna, ani druga sytuacja nie miała miejsca. Podkreślić należy, iż Sąd Rejonowy, zgodnie z pierwszymi zastrzeżeniami pełnomocnika z urzędu wnioskodawcy i jego wnioskiem dopuścił dowód z opinii uzupełniających biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii. W opinii uzupełniającej biegli odnieśli się do zastrzeżeń i wyjaśnili w sposób szczegółowy motywy opisanego w opinii określenia stanu zdrowia J. W.. Sąd Okręgowy, jak już wskazano na wstępie, w pełni podzielił ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji, a zatem przyznaje także rację, iż sporządzona przez biegłych opinia główna oraz opinia uzupełniająca były wystarczające do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie.

W wyroku z dnia 16 kwietnia 2015r. (I ACa 1026/14, Legalis) Sąd Apelacyjny w Białymstoku stwierdził, iż sam fakt niezadowolenia strony z dopuszczonej w sprawie opinii jednego biegłego, przy ocenie przez sąd, że spełnia ona wszelkie wymogi do tego, by stanowić miarodajny dowód w sprawie, nie uzasadnia dopuszczenia dowodu z opinii alternatywnej.

W przedmiotowej sprawie niezadowolenie skarżącego z opinii głównych biegłych ortopedy i neurologa spowodowało natomiast wywołanie przez Sąd I instancji dowodu z opinii uzupełniającej tych biegłych. Opinia ta również okazała się być niekorzystną dla skarżącego, niemniej jednak w tym kontekście nie można uznać, iż było to podstawą do dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych. W orzecznictwie występuje jednolite stanowisko, że Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii dalszych biegłych, jeżeli zachodzi taka potrzeba. Potrzeba z kolei występuje wówczas, gdy sporządzona opinia zawiera istotne luki, jest nieprzekonująca, niekompletna, pomija lub wadliwie przedstawia istotne okoliczności, nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, nienależycie uzasadniona lub

nieweryfikowalna (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 27 lipca 2010 r., II CSK 119/10, wyrok Sądu Najwyższego z 20 marca 2014 r., II CSK 296/13 i wyrok Sąd Apelacyjny w Poznaniu z 1 października 2014 r., I ACa 654/14).

W związku z tym należy stwierdzić, iż odmowa powołania przez Sąd Rejonowy kolejnych biegłych celem wydania kolejnej opinii, w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie może świadczyć o odebraniu J. W. możliwości dochodzenia jego praw. Na marginesie należy dodać, iż wykazanie okoliczności uzasadniających powołanie kolejnego biegłego należy do strony i to strona powinna wykazać się niezbędną aktywnością i wytknąć błędy, wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opinii biegłych, które dyskwalifikowałyby te opinie. W przedmiotowej sprawie skarżący był reprezentowany należycie przez profesjonalnego pełnomocnika ustanowionego z urzędu. Pełnomocnik ten nie wykazał zaś, iż omawiane opinie biegłych zawierały błędy tego rodzaju, iż dyskwalifikowały je jako materiał dowodowy. Odnosząc się zaś do stwierdzeń autora apelacji, iż opinie nie zawierają wykazu przeprowadzonych badań należy stwierdzić, że stanowisko to jest błędne. W opiniach głównych biegli na wstępie dokonali opisanie i szczegółowej analizy zgromadzonej dokumentacji leczenia przedstawiając wykaz badań, na których się oparli. Dodać należy, iż powoływani przez Sąd biegli z zakresu medycyny nie wykonują badań obrazowych ani innych, poza badaniem przedmiotowym, fizykalnym osoby opiniowanej. Tym samym nie było możliwości przeprowadzania przez biegłych badania RTG i sporządzania opisu do tego badania. Dodać także należy, iż, jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, biegli dysponowali badaniami wnioskodawcy przeprowadzonymi znacznie bardziej zaawansowanymi technikami obrazowania (np. badanie rezonansu magnetycznego) niż promienie rentgenowskie.

W związku z powyższym, mimo iż zgromadzone opinie biegłych były dla skarżącego niekorzystne, Sąd Rejonowy nie miał obowiązku dopuszczania dowodu z opinii kolejnych biegłych, zwłaszcza, że wskazane opinie nie były sprzeczne, a zawierały tożsame, właściwie umotywowane wnioski. Skoro zaś Sąd odwoławczy podzielił ocenę materiału dowodowego przeprowadzoną przez Sąd I instancji, oddaleniu podlegały wnioski dowodowe o wywołanie kolejnej opinii biegłych z zakresu ortopedii i neurologii oraz dołączonej nowej dokumentacji medycznej skarżącego (k. 328v a.s.).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy, zaś zarzuty apelacji podlegały oddaleniu jako bezzasadne i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd orzekł o oddaleniu apelacji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania uzasadnia art. 29 ustawy z 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r., poz. 615) i § 19 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.).